

Τα τρομερά ερωτήματα που βασάνιζαν τους αρχαίους Έλληνες ξεκινούσαν από το αν η Ήρα είχε προγαμιαίες σχέσεις με τον Δία ή αν, όταν παντρεύτηκαν, ήταν παρθένα. Κι ακόμα, αν ο γάμος τους έγινε κρυφά ή φανερά. Και τέλος το πιο καυτό, αν ο Δίας ήταν που αποπλάνησε την Ήρα ή η Ήρα τον Δία. Η ιστορία με τον κούκο πιστοποιεί ότι ο Δίας την αποπλάνησε κι ότι υπήρξαν προγαμιαίες σχέσεις. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η Ήρα δεν ήταν παρθένα στον γάμο της. Για τον απλό λόγο ότι ήταν η μοναδική θεά που κάθε χρόνο ξαναποκτούσε την παρθενιά της, «επειδή λουζόταν στα νερά της πηγής Κάναθου», κοντά στο Άργος.

Όμως, για το ποιος αποπλάνησε ποιον υπήρχαν αντικρουόμενες απόψεις. Αναφέρθηκε ήδη ότι η Ήρα ζήτησε από τη μητέρα της, Ρέα, να αναθρέψει αυτή τον Δία όταν αυτός γεννήθηκε. Τον είχε ερωτευτεί, λένε, από όταν τον είδε νεογέννητο. Άλλη ιστορία αναφέρει ότι Δίας και Ήρα βλέπονταν από μικροί, κρυφά από τη μάνα τους. Ήταν τότε που «η Ρέα τους είχε εμπιστευτεί στη φύλαξη του Ωκεανού και της Τηθής», όσο να δει τι θα κάνει με τον άντρα της τον Κρόνο. Κι αυτό σημαίνει ότι ο Δίας δεν ανατράφηκε στην Κρήτη αλλά στα βάθη του ωκεανού.

Στη Σάμο, έλεγαν ότι η Ήρα γεννήθηκε εκεί, «ακριβώς στο σημείο όπου αργότερα ανεγέρθηκε το Ηραίο», κι ότι εκεί παντρεύτηκε κρυφά τον Δία σε ένα γάμο που κράτησε τριακόσια χρόνια. Γι' αυτό άλλωστε (αλλά και για να δέσουν οι ιστορίες), η Ήρα ζήτησε από τον Δία να ξαναπαντρευτούν. Επειδή η Ήρα τον χαιρόταν τον γάμο κι από τον άνδρα της αποζητούσε την ερωτική ικανοποίηση. Παιδιά έκανε και μόνη της. Τον Τυφώνα, έλεγαν, όταν απαύδησε με την συμπεριφορά του Δία. Και τον Ήφαιστο, έλεγαν, σε αντιστάθμισμα προς την Αθηνά που γεννήθηκε από το κεφάλι του Δία.

Όσο για τον γάμο, αυτός τελέστηκε στην άκρη της γης, εκεί που ο ουρανός σμίγει με τον ωκεανό, κοντά στις Εσπερίδες. Εκεί, κατά τον Ευριπίδη («Ιππόλυτος», 748), βρίσκεται και ο γαμήλιος θάλαμος, η κρεβατοκάμαρα του Δία. Σ' αυτόν τον γάμο ήταν που η Γη χάρισε στην Ήρα γαμήλιο δώρο τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων. Των Εσπερίδων, επειδή αυτές ανέλαβαν να τα φυλάνε, μαζί με τον Λάδωνα, το τέρας φίδι που έμελλε να σκοτώσει ο Ηρακλής. Κατά τον Ερατοσθένη, όλοι οι θεοί βρέθηκαν στον γάμο και όλοι έφεραν τα δώρα τους.

Φυσικά, με την συμπεριφορά του Δία, μόνο ανθόσπαρτος δεν ήταν ο γάμος τους. Κι όταν η Ήρα το πήρε απόφαση ότι επανάσταση εναντίον του άντρα της δεν είχε τύχει, το έριξε στις

βόλτες. Όταν θύμωνε, έφευγε μακριά, μόνη της. Την τάση αυτή στην απομόνωση την είχε από πάντα η Ήρα. Δεν χάζευε το χιονισμένο τοπίο από το παράθυρό της αλλά περπατούσε μόνη της στην ύπαιθρο, όταν ο Δίας δημιούργησε την καταιγίδα κι έπεσε στα πόδια της με τη μορφή του κούκου, επέμενε κάποια εκδοχή. Και ο ίδιος ο Δίας καλά γνώριζε αυτήν της τη manía. Της είπε (Ιλιάδα, Θ 447) κάποτε:

«Δεν λογαριάζω τον θυμό σου, ακόμα κι αν φύγεις και πας στην άκρη της γης και της θάλασσας, εκεί όπου βρίσκονται ο Ιαπετός κι ο Κρόνος, στον Τάρταρο. Ούτε εκεί αν πας, γυρίζοντας όλον τον κόσμο, θα λογαριάσω εγώ τον θυμό σου».

Τον δικό του θυμό όμως, όλοι τον λογάριαζαν. Κάποια στιγμή, άρπαξε την Ήρα και την κρέμασε με χρυσή αλυσίδα ανάμεσα στα σύννεφα έχοντας βάλει από ένα αμόνι σε κάθε της πόδι. Ο Ήφαιστος που θέλησε να την ελευθερώσει, βρέθηκε να εκσφενδονίζεται από τον Δία στον αέρα. Από το πέσιμό του εκείνο είναι που έμεινε κουτσός.

(τελευταία επεξεργασία, 19 Νοεμβρίου 2020)